

φιλοκαλικά σταχυολογήματα

...διαβάζω...ακούω...καταγράφω

56

2020.9

"Ἐδοξε τοίνυν ἡμῖν τὰ ἐκ φιλομαθείας συνενεγκεῖν εὐρήματα" (Κύριλλος Ἀλεξανδρείας)

ὁ ἐπίσκοπος πύ ἀποστάτησε

Κατά τήν ἐποχή τῆς Τουρκοκρατίας ἕνας Ἐπίσκοπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, συνεργεῖα τοῦ πονηροῦ, ἐξώμοσε καί ἔγινε Μωαμεθανός.

Κάποτε λοιπόν κατά τήν ἑορτή τοῦ Μπαϊραμιοῦ, τήν ὥρα πού ὅλοι οἱ Τοῦρκοι ἔτρωγαν καί γλεντοῦσαν, ζήτησαν ἀπό τόν ἐξωμόσαντα νά τούς διακωμωδήσει τὰ μυστήρια τῶν Χριστιανῶν γιά νά γελάσουν.

Αὐτός στήν ἀρχή ἀρνιόταν, ἀφοῦ ὅμως εἶδε ὅτι ἐπέμεναν, πῆρε ἕνα ποτήρι τό σήκωσε ψηλά καί ἐκφώνησε μελωδικά τό «Πάντων ἡμῶν μνησθεῖη Κύριος ὁ Θεός», κάνοντας ταυτόχρονα καί τόν γύρο τοῦ τραπεζιοῦ, ὅπου οἱ Τοῦρκοι κάθονταν καί ἔτρωγαν.

Ἄφησε τό ποτήρι στό τραπέζι καί γύρισε νά δεῖ ἂν διασκέδασαν μ' αὐτό οἱ συνδαιτυμόνες του. Ὅμως τότε διαπίστωσε ἐκπληκτος πώς οἱ Τοῦρκοι ὄχι μόνο δέν γελοῦσαν, ἀλλά τόν κοιτοῦσαν ἔντρομοι.

— Ἐ, βρέ, τούς εἶπε, ἐγώ σᾶς τό ἔκανα γιά νά γελάσετε καί σεῖς τί μέ κοιτᾶτε σάν χαμένοι;

Μετά ἀπό λίγη ὥρα ἕνας ἀπ' αὐτούς ἀπάντησε:

— Παπᾶ ἐφέντημ, ὅση ὥρα τό ἔκανες αὐτό ἤσουν αὐτό πῆχεις πάνω ἀπό τή γῆ.

Ἀκούγοντας αὐτό ὁ Ἐπίσκοπος ἐξεπλάγη καί βγαίνοντας ἔξω ἔκλαψε μετανιωμένος λέγοντας: «Ἐγώ ἀρνήθηκα τόν Κύριο, ἀλλά αὐτός δέν μέ ἐγκατέλειψε. Ἡ θεία χάρις Του μέ σκεπάζει ἀκόμα».

Τήν ἴδια νύχτα ἀναχώρησε κρυφά γιά τό Ἅγιον Ὄρος, ὅπου ἔζησε τήν ὑπόλοιπη ζωή του μέ μετάνοια καί αὐταπάρνηση, χωρίς νά γνωρίζει κανεῖς ποιός ἦταν ἐκτός ἀπό τόν Πνευματικό του.¹

¹ Ἀπό τήν ἀσκητική & ἡσυχαστική ἀγιορειτική παράδοση, Ἅγιον Ὄρος 2011, 331-332.

Σέ πολλές περιπτώσεις μέσα στην ἐκκλησιαστική ἱστορία γίνεται φανερό ὅτι ἄνθρωποι πού δέν σχετίζονται μέ τήν Ἐκκλησία γίνονται μάρτυρες τῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί τῶν θαυματουργικῶν ἐνεργειῶν πού πιστοποιοῦν τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ.

Προστρέχουν στήν Ἐκκλησία γιά ἰάσεις γιατί στεροῦνται στή δική τους θρησκευτική πίστη τόν ἄμετρο πλοῦτο τῶν θαυμάτων τοῦ Θεοῦ μας πού *ἔβρεχει ἐπί δικαίους καί ἀδίκους*'.

Κατά τά μέσα τοῦ 4ου αἰῶνος οἱ Καισαρεῖς ἔχτισαν πάνω στό σπήλαιο πού ἦταν καί ὁ τάφος τοῦ ἁγίου Μάμαντα μεγάλη βασιλική στό ὄνομα τοῦ μάρτυρα. Ὁ ναός αὐτός βρισκόταν κοντά στό στάδιο τῆς Καισάρειας, μέ τό πέρασμα ὅμως τῶν αἰῶνων καταστράφηκε. Στίς 2 τοῦ Σεπτέμβρη πού γιορτάζει ὁ ἅγιος Μάμας, ἀρχαιολόγοι πού ἐπισκέφθηκαν τήν περιοχή λίγο μετά τό 1900 βεβαιώνουν ὅτι χριστιανοί πήγαιναν ἀκόμη νά προσκυνήσουν στόν τόπο ὅπου πλέον εἶχαν ἀπομείνει χαλάσματα καί πέτρες ἀπό τήν πάλαι ποτέ μεγάλη βασιλική. Πρίν ἀπό τήν ἔξοδο τοῦ 1924 δέν εἶχε διασωθεῖ παρά μόνο **μιά τρυπημένη πέτρα, ἀπ' ὅπου περνοῦσαν, Ἕλληνες καί Τοῦρκοι, τά ἄρρωστα παιδάκια καί γίνονταν ἀμέσως καλά.** Ἄν τό παιδάκι δέ γιαιτρευόταν ἀμέσως, δέν ἦταν γιά νά ζήσει.²

Ἀπό τόν βίο τοῦ ὁσίου Ἡλίου τοῦ Νέου, τῆς Σικελίας (3 Νοε.), τόν καιρό πού ἡ Ἰταλία καί κυρίως ἡ Ἰσπανία εἶχαν καταληφθεῖ ἀπό τούς Ἀραβες, ἰδιαίτερα τόν 8ο καί 9ο αἰῶνα.

Κάποιος Ἀγαρηνός εἶχε ὑποστει φοβερό κάταγμα στό κεφάλι μετά ἀπό διαμάχη μέ κάποιον καί ἦταν πρὸς θάνατον. Ὁ ὁσιος Ἡλίας τόν πλησίασε, ἔσφιξε μέ τά χέρια του τό κεφάλι, τό **σφράγισε μέ τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ καί τόν γιάτρεψε.** Ἀμέσως ὁ ἐτοιμοθάνατος σηκώθηκε καί διαλαλοῦσε τό θαῦμα στόν κόσμο. Μετά ἀπό αὐτό, ἀναφέρει ἐπί λέξει ὁ βιογράφος, **«ὅσοι ἀπό τό ἔθνος τῶν Ἰσλαμηλιτῶν ἦταν ἄρρωστοι, ἔρχονταν στόν ὄσιο καί θεραπεύονταν καί τόν εἶχαν γιάτρό καί σωτήρα θεόσταλτο, κι ὅλοι ἤθελαν νά πηγαίνει στά σπίτια τους, ὡς ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ πού ἦταν, καί νά παίρνουν τήν εὐλογία του· μερικούς τούς ἔπεισε νά φύγουν ἀπό τήν ψεύτικη θρησκεία τῶν**

² Μαραβᾶ-Χατζηνικολάου, Ὁ Ἅγιος Μάμας, Ἀθήνα 1953, 46 / Ν. Συναξαριστής 9, 21.

Ἰσραηλιτῶν καί νά προσέλθουν στό θεῖο βάπτισμα. Κι αὐτό τό ἔκανε τή νύχτα προσκαλώντας τούς ἱερεῖς».³

Ἀπό τήν πληθώρα τῶν περιπτώσεων θεραπευτικῶν ἐπεμβάσεων τῶν Ἁγίων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι ἀρκετή γιά πιστοποίηση ἡ περίπτωση τοῦ ὁσίου Ἀρσενίου τοῦ Καππαδόκη, ἀπό τούς πιό πρόσφατους ἀγίους καθώς ἔζησε μόλις πρὶν ἕναν αἰῶνα (1840-1924).

Ὁ ὁσιος Ἀρσένιος (ὁ Ἰατζίφεντης), ἔζησε στά Φάρασα τῆς Καππαδοκίας καί ἐπιτέλεσε ἀναρίθμητα **θαύματα σέ χριστιανούς καί Τούρκους**.

Μιά **Τουρκάλα νεόνυμφη** τήν ἔφεραν στόν ἅγιο οἱ συγγενεῖς της γιατί **εἶχε φοβερό δαιμόνιο**· τήν εἶχαν μέ ἀλυσίδες καί πάλι μέ δυσκολία τή συγκρατοῦσαν. Τή διάβασε ὁ ἅγιος καί τό δαιμόνιο ἔφυγε ἀμέσως ἀπό τή γυναίκα, ἡ ὁποία ἄρχισε νά κλαίει καί καταφιλοῦσε τά πόδια του. Ὁ ἄνδρας της ἔπεσε κι αὐτός στά πόδια του καί τοῦ πρόσφερε ἕνα πουγγί, ἀλλ' ὁ ὁσιος τοῦ λέει: «**Κράτησε τά λεφτά σου· ἡ πίστη μας δέν πουλιέται**».⁴

Μιά ἄλλη **τυφλή Μουσουλμάνα**, ὀνόματι Φάτμα, τήν φέρανε νά τή διαβάσει. Ἐπειδὴ ὀρισμένες μέρες ὁ ἅγιος ἦταν ἔγκλειστος καί δέν δεχόταν πῆραν λίγο χῶμα ἀπό τό κατώφλι του καί βάζοντάς το στά μάτια τῆς τυφλῆς ἄρχισε νά μισοβλέπει. Τρελλή ἀπό χαρά τότε πῆρε μιά πέτρα καί χτυποῦσε τήν πόρτα. Ὁ ἅγιος βγήκε κατ' ἐξαίρεση καί τή διάβασε καί ἀμέσως τῆς ἦρθε ὅλο τό φῶς. Ἐπεσε τότε ἀπό τή χαρά της στά πόδια του καί τόν προσκυνοῦσε μέ εὐλάβεια, ἀλλ' ὁ Πατήρ τήν μάλλωσε καί τῆς εἶπε: «**Ἐάν θέλεις νά προσκυνήσεις, νά προσκυνήσεις τόν Χριστό, πού σοῦ ἔδωσε τό φῶς, καί ὄχι ἐμένα**».⁵

Κάποτε δύο **Σέχοι** (ἀρχηγοὶ μουσουλμανικῶν φυλῶν καί μάγοι) μπῆκαν στή καλύβα πού ἔμενε ὁ ὁσιος Ἀρσένιος καί αὐτός τούς ἀκίνητοποίησε. **Δέν μπορούσαν νά κουνηθοῦν ἀπό τόν τόπο τους** κι ἔνοιωθαν νά εἶναι δεμένοι μέ ἕναν ἀόρατο δεσμό! Τόν παρακάλεσαν κι αὐτός μέ ἕνα νόημα του τούς ἔλυσε. Οἱ Σέχοι ζήτησαν συγνώμη καί τοῦ εἶπαν φεύγοντας: «**Παπᾶς Ἐφέντης, συγχώρα μας. Ἡ δύναμή σου εἶναι μεγάλη, γιατί τήν παίρνεις ἀπό τή μεγάλη σου πίστη! Ἐμεῖς μέ τόν σατανᾶ δουλεύουμε**».⁶

³ Ἀνωνύμου μοναχοῦ, *Βίος καί πολιτεία τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ἠλία τοῦ Νέου (τοῦ Σικελιώτη)*, ἐκδ. Ἀκρίτας 1993, 71-72.

⁴ Ὁ πατήρ Ἀρσένιος ὁ Καππαδόκης, ἐκδ. Ἰ. Ἡσυχ. Εὐαγγελιστής Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, Σουρωτή Θεσσαλονίκης, α' ἐκδ. 1979, 42-42.

⁵ Ὁπ.παρ. σ. 82-84.

⁶ Ὁπ.παρ. σ. 84-85.

“Ένας άλλος Τούρκος θέλησε κάποτε νά χτυπήσει τόν ὄσιο μέ τό χατζάρι του. «Γρήγορα κατέβασε τό χέρι σου κάτω ξερό» τοῦ εἶπε, καί ὦ τοῦ θαύματος! Τό χέρι του κατέβηκε κάτω ἀγκυλωμένο καί τό χατζάρι του ἔπεσε καταγής. Ὅταν εἶδαν αὐτό οἱ ἄλλοι Τούρκοι τῆς συμμορίας, ἄρχισαν νά τρέμουν ἀπό φόβο, καί ὁ ἀρχηγός μέ κλάματα παρακαλοῦσε νά κάνει καλά τό χέρι του. Τό σταύρωσε τότε ὁ ὄσιος καί τόν θεράπευσε· καί τούς εἶπε νά μή ξαναπατήσουν στά Φάρασα.⁷

“Ὅπως ἔλεγε μετά τήν ἀνταλλαγῆ τῶν πληθυσμῶν μιά Φαρασιώτισσα πού ἔζησε ἀπό κοντά τόν Ἅγιο:

«Στήν Πατρίδα μας, τί θά πεῖ γιατρός, δέν ξέραμε· στόν Χατζεφεντή θά τρέχαμε. Στήν Ἑλλάδα μάθαμε ἀπό γιατρούς, ἀλλ’ ἄν τά ποῦμε στούς ἐντόπιους, τούς φαίνονται παράξενα».⁸

“Ἄν αὐτά τά γήινα, τά πρόσκαιρα εἶναι παράξενα καί θαυμαστά, τί νά πεῖ κανεῖς γιά κεῖνα πού πρόκειται ν’ἄρθουν!

“Ἐλεγε ὁ Χριστός μας στούς Ἰουδαίους:

«Τί θαυμάζετε γιά τά σημεῖα καί τίς ἰάσεις; Κληρονομία μεγάλη σᾶς δίνω, πού δέν τήν ἔχει ὁλος ὁ κόσμος!»⁹

⁷ Ὅπ.παρ. σ. 94-96.

⁸ Ὅπ.παρ. σ. 48.

⁹ Μακαρίου Αἰγυπτίου, Ὅμιλ. 12:17.

Ἐκδότης: Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν & πάσης Ἑλλάδος Μακάριος
Ἐπικοινωνία: archbishopmakarios@gmail.com